

I have a dream

Napsal uživatel Karel Fred Vodňanský
Úterý, 25 Červenec 2017 14:27

Lidé z Náměšti mluví o snovém festivalu. Jaký to ale bude sen? Co to bude za snění? Bude se něco dramaticky měnit? Bude to něco tak nového až to bude snové? Budeme freudovsky rozebírat naše sny nebo nám budou předkládány výklady snů dramaturgů? Nebo abych parafrázoval jednoho z mluvčích při úvodním ceremoniálu – co nám to vlastně chtěou? Přemýšlím-li o snění v [german teen nurse get fucked by the horny doctor pornmobile](#) souvislosti s uměním, naskočí mi v prvé řadě surreálno a Kubínův román Die andere Seite (Druhá strana v Kunderově překladu Země snivců). Nenapadá mne lepší cesta, než dívat se na tento festivalový sen očima Země snivců. Zrakem toužícím a přesto praktickým, tolik chtějícím něco sounáležejícího a přesto stojícím nohama na zemi.

Otcové zakladatelé nás pozvali do Perly Moravy Náměště nad Oslavou, aby nám po dvaatřicáté vyprávěli svůj příběh o hudbě, divadlu, výtvarnu a dalším umění. Vypráví nám především svůj příběh o programu, případně o interpretech, kteří ve své tvorbě se sny pracují nebo se k ní prosnili. A nabídka hudebních a jiných lahůdek je opravdu snová i pro neznalého návštěvníka. Dobré a lepší hudební skupiny napříč celou Zemí. Namátkou uslyšíme dánské **Dreamers´**

circus

americké

Ranky tanky

,

Orkesta mendoza

či

Elephant revival

, rumunské

Fanfare ciocarlia

, kamerunce

Blicka Bassyho

, anglickou folkovou star

Sama Lee

nebo i české hvězdy jako jsou

Jablkoň

,

Vladimír Mišík

s

Ivanem Hlasem

,

Aneta Langerová

či

Malina Brothers

S

Katkou García

. Více se však o snění pořadatelů nedozvídáme. Je nám předkládán pestrobarevný program zážitků, celodenních dílen, večerních odkladišť pro děti, workshopu irského zpěvu či textové dílny Slávka Janouška, divadel, atrakcí a samozřejmě hlavního programu v podobě otevřených i hlavních večerních hudebních produkcí. Při bližším pohledu cítíme i otevřenou komunitu, vtahující a sounáležející (všude je pár zapšklých paní Princezen z X, těch si není třeba všímat, popřípadě kopnout jejich zlatý střevíc kamsi do kouta). Jediným závažněji osvětlujícím výkladem snění bylo přirovnání Jiřího Hejla ke knihám – k pocitům, barvám, chuti i slastem, které nám vyvstávají z pouhého shluku znaků. Interpretace shluku hudebních znaků by nám měla vytvářet podobné emoce, a co je nejlepší, každému je může vykládat úplně jinak a přesto všem snově.

V duchu všeho toho krásného a očekávaného, cesty snů, která nás po celý týden na Folkových prázdninách čeká, trochu závidím těm, co o první večerní koncert přišli. Reyfado Lisboa předvedli výsostný hudební výkon hodný však více honosného koncertního sálu než folkového pódia. Tradiční latinské rytmy, i když trochu hudebně jednoduché, byly vyzdviženy precizními hutnými hlasy, avšak bez špetky života. Energická portugalská hudba byla utlumena zcela statickým projevem interpretů, který pozitivně trochu narušovala jen zpěvačka Matilde Cid, a suchým aplausem mnohého olímečkováného diváctva. Škrobená nálada by se dala krájet. Dnes ani další dny už ale opulentní recepce nebude, po městě i v kempu přibývá diváků usměvavých, otevřených a viditelně snících. Do nového krásného snu mne právě začíná vtahovat průvod snivců v režii Matěje Formana a večerní Balkansambel nebo Lorcán Mac Mathúna se také určitě nedají zahanbit. Až budete v pondělí tyto řádky číst, bude zase třeba na ČEZ scéně rozsvěcet Zhasni. Shluk not, slov a lidí je otevřen se vám vmlouvat do snů. Pojd'te s námi mít svůj sen.

Fotogalerie: Kateřina Vodňanská

<http://vodkaci.rajce.idnes.cz/>